

Kalemin Feryadı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Haziran 2020

İmzası olmayan bir fermanı üzerime geçirdiğim mintanı ölü mevsimin ve uyanmakla ölmenin zıt kutuplarıydı yüreğin de sönerken ferî.

Ela kuşlar nöbette
Akasya ağaçları boylu boyunca serilmiş
Gök kubbeye
Nakşeden her hüzün her duaya gebe iken
Rahmetin de sükün ettiği mateme
Dokunan eli yıldızların
Dolunayın huzmesine tanıklık eden.

Elemden firar eden nidalar
Günü de geceyi de kucaklar
Lafügüzaf ant içtiğim
Bir derdi bir de meramı biçtiğim.
Özünde konuşlu aşkın itibarı
İlhamın sözüne kandiğim kadar
Şiir olmaya meyleden bir hazan
Gün yüzlü aşk masalları
Geceye hürmeten
Yalnızlığı hicveden
Tetiği çekik fermanın sızan
Her kelam.

Tanık, tadımlık ve tasasız bir ömür
Tezat mevsimlerde de akıp giden sihir
Hazinesinden taşan duygular katıksız
Zikrettiği hasrete paye biçen bir emir
Elbet duaların zikri
Yüreğe tebessüm eden bir yürek neferi
Kayrasında ömrün sükûn dileyen
Kaydında dünün
Maziye silemeyen.

Yalansız hayallerin devamı saklı

Ŗiirde ve ötelenmiş yüreğın de fermanı
Ne zamanki gelse dile.
Aksayan ayaklarında yüreğın
Kabaran özleminde
Ruhtan tüten elemin.

Bir Ŗiar ki edindiğım
Bir Ŗiir ki peşinden sürüklendiğım;
Ŗirk koşan kimse aşka, uzak durduğım
Hangi gölgeyse boyumu aşan
Sadece Rabbime sığındığım
Hayatın da özeti neşriyatı dizelerin
Bir varmış bir yokmuşçasına
Yüreğimin kırgın çeperinin
Günden güne süzöldüğü bir ati.

Göğün sunduğı her tebessüm
Ekiminde ümidin
Yana yakıla gezindiğım bahçesi dünün
Elbet yandığı elbet yankıladığı
Sefaleti duyguların
Öyle bir rüzgâr ki
Hayra yorduğım düşlerin bekası belki de
Yazmaya doyamadığım
Bir aşkın fermanı
İçten içe yanan kalemin feryadı.